

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1901/2024
19.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Горан Ступар, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за спољну и унутрашњу трговину и угоститељство „Тргоцентар“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Јовица Косић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 182/24 од 21.02.2024. године, у седници одржаној 19.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 182/24 од 21.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 490/22 од 14.09.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, поништен је споразум о престанку радног односа од 17.06.2022. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду и обавезан је тужени да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиљу распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању, способностима и радном искуству. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 141.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 182/24 од 21.02.2024. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени због погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20), Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог на радном месту ..., на основу уговора о раду закљученог 21.10.2021. године. Приликом обуке за рад у октобру 2021. године тужила је, као и остали запослени, потписала већи број папира, с тим што јој је уручен само примерак уговора о раду. У периоду од 06.06.2022. до 16.06.2022. године, тужила је била привремено спречена за рад услед болести. Након што се вратила на посао дана 17.06.2022. године непосредни руководиоца је обавестио да јој је престао радни однос без уручења решења. Тужени је накнадно тужиљи доставио споразум о престанку радног односа, обавештење уз споразум, молбу за споразумни прекид радног односа и потврду о поднетој пријави, промени и одјави са обавезног социјалног осигурања, све са датумом 17.06.2022. године. Наведена документа су сачињена и одштампана на рачунару, осим делова који се односе на датум сачињавања, податке о запосленом, пословној јединици и радном месту, иста су својеручно потписана од стране тужиле и овлашћеног лица послодавца и садрже печат послодавца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да споразум о престанку радног односа тужиљи не представља њену праву вољу, јер тужила није имала стварну вољу да јој радни однос престане, па тако и да закључи споразум о престанку радног односа. Отказ уговора о раду тужиљи је уследио накнадним уношењем података од стране туженог у захтев за споразумни престанак радног односа и сам споразум, односно његовим искоришћавањем бланко потписа на захтеву и споразуму, па исти не могу производити правно дејство, због чега је тужбени захтев усвојен и оспорено решење поништено, а тужени обавезан на основу члана 191. став 1. Закона о раду да тужиљу врати на рад.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право и закључили да су испуњени услови да се споразум о престанку радног односа тужиљи поништи као незаконит.

Према члану 175. став 1. тачка 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 75/14), радни однос престаје споразумом између запосленог и послодавца, а по члану 177. истог закона, радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Пре потписивања споразума, послодавац је дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

Имајући у виду наведену одредбу закона, запосленом може престати радни однос на основу писаног споразума са послодавцем и споразум се сматра закљученим кад послодавац и запослени о томе постигну сагласност. У овом случају, оценом изведених доказа је утврђено да је тужила споразум о престанку радног односа, обавештење уз споразум и молбу за споразумни прекид радног односа потписала приликом обуке за рад у октобру 2021. године и тада у потписаном споразуму није био уписан датум његовог закључења и датум престанка радног односа, а подаци су у бланко споразуму (формулар са остављеним простором за уношење података о датуму

престанка радног односа) унети накнадно, што указује да у време престанка радног односа није постојао споразум странака да тужиљи радни однос престане наведеног дана.

По оцени Врховног суда, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права. Потписани бланко споразум о престанку радног односа не представља основ за престанак радног односа у смислу члана 177. Закона о раду. Како је већ образложено потписивање тог споразума приликом заснивања радног односа или касније док он стварно није престао, искључује сагласност странака о споразумном престанку радног односа, овде тужиље.

Последица незаконитог отказа је реинтеграција, односно враћање запосленог на рад у смислу члана 191. Закона о раду.

Осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање што је у супротности са чланом 407. став 2. ЗПП, због чега ти наводи нису били предмет оцене ревизијског суда.

Из ових разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**